

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2019 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Werocy

Protokolant: Karol Pawełek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 10 grudnia 2019 r. we W.

sprawy z powództwa L. T.

przeciwko Wojewódzkiemu Sztabowi Wojskowemu we W.

o odprawę emerytalną

I. zasądza od strony pozwanej Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego we W. na rzecz powoda L. T. kwotę 23.518,56 zł (dwadzieścia trzy tysiące pięćset osiemnaście złotych pięćdziesiąt sześć groszy), tytułem odprawy emerytalnej, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01.09.2019 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 3.919,76 zł;

IV. koszty sądowe zalicza na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23.09.2019 r. (data stempla pocztowego) powód L. T. wniósł o zasądzenie od strony pozwanej - Wojewódzkiego Sztabu Wojskowego we W. kwoty 23.518,56 zł, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.09.2019 r. do dnia zapłaty, tytułem odprawy emerytalnej oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, że w okresie od dnia 14.06.2004 r. do dnia 31.08.2019 r. był zatrudniony u strony pozwanej. Wskazał dalej, że przed podjęciem zatrudnienia był żołnierzem zawodowym pełniącym służbę przez okres 28 lat jak również, że decyzją z dnia 09.06.2004 r. nabył prawo do emerytury i dalej, że łącznie z okresem służby wojskowej przepracował 43 lata. Podał, że wystąpił do pozwanej o wypłatę odprawy emerytalnej w związku z przejściem na emeryturę jednak pozwana nie wypłaciła mu odprawy.

Wskazując na powyższe okoliczności oraz na treść art. 92¹ § 1 k.p. i art. 94 ustawy o służbie cywilnej powód zarzucił, że spełnił wszystkie przesłanki otrzymania odprawy emerytalnej, która winna być mu wypłacona wraz z zakończeniem stosunku pracy.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa.

Przyznając fakt zatrudnienia powoda w okresie od dnia 14.06.2004 r. do dnia 31.08.2019 r. wskazała, iż wcześniej powód był żołnierzem zawodowym zwolnionym ze służby w dniu 30.04.2004 r. w następstwie czego nabył prawo do emerytury wojskowej. Podała, że prawo do emerytury powód posiadał zanim został u niej zatrudniony, przy

czym emeryturę uzyskał na podstawie przepisów ustawy z dnia 10.12.1993 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych oraz ich rodzin.

Uwzględniając powyższe okoliczności strona pozwana, powołując się na treść przepisu art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej, zarzuciła, iż odprawa, o której mowa w powołanym przepisie przysługuje wyłącznie pracownikom przechodzącym na emeryturę lub rentę na podstawie przepisów o powszechnym systemie emerytalnym, zaś w niniejszym przypadku stosunek pracy nie ustał w związku z przejściem na emeryturę lub rentę. Podąła, iż powód na emeryturę przeszedł na podstawie przepisów ustawy branżowej wojskowej a nie cywilnej. Nadto podniosła, iż powód nie rozwiązał umowy o pracę w związku z przejściem na emeryturę, gdyż na emeryturze był już dużo wcześniej, jak również, że rozwiązanie umowy nastąpiło z przyczyn innych niż emerytalne.

Sąd ustalił stan faktyczny:

Powód L. T. pełnił zawodową służbę wojskową, z której to służby został zwolniony z dniem 30.04.2004 r.

Służbę wojskową powód pełnił przez okres 28 lat.

Z dniem 01.05.2004 r. powód uzyskał emeryturę wojskową.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

- decyzja o przyznaniu emerytury wojskowej, k. 7-9
- kwestionariusz osobowy, w aktach osobowych powoda
- odpis przebiegu służby wojskowej z akt personalnych żołnierza, w aktach osobowych powoda
- przesłuchanie powoda, k. 38 i 39

W okresie od dnia 14.06.2004 r. do dnia 31.08.2019 r. powód był zatrudniony u strony pozwanej, na podstawie umowy o pracę, w tym ostatnio na stanowisku starszego inspektora, w pełnym wymiarze czasu pracy.

Umowa o pracę została rozwiązana z dniem 31.08.2019 r., za wypowiedzeniem, z inicjatywy powoda.

Dowód: okoliczności bezsporne, a nadto:

- świadectwo pracy z dnia 02.09.2019 r., k. 10-11 oraz w kopii akt osobowych powoda
- wypowiedzenie umowy o pracę, w aktach osobowych powoda
- przesłuchanie powoda, k. 38 i 39

Po rozwiązaniu umowy o pracę ze stroną pozwaną powód nie podjął kolejnego zatrudnienia i pobiera emeryturę wojskową.

Powodowi nigdy nie została wypłacona odprawa emerytalna.

Dowód: - decyzja o przyznaniu emerytury wojskowej, k. 7-9

- przesłuchanie powoda, k. 38 i 39

Pismem z dnia 03.09.2019 r. powód zwrócił się do strony pozwanej o wypłacenie mu odprawy emerytalnej zgodnie z art. 94 ustawy o służbie cywilnej.

Dowód: - pismo powoda z dnia 03.09.2019 r., k. 12-13

Strona pozwana nie wypłaciła powodowi odprawy emerytalnej.

(okoliczność bezsporna)

Średnie jednomiesięczne wynagrodzenie powoda liczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 3.919,76 zł brutto.

Dowód: - zaświadczenie o wysokości wynagrodzenia powoda, k. 14 i 25

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

W niniejszej sprawie powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej odprawy emerytalnej wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01.09.2019 r. do dnia zapłaty.

Strona pozwana domagała się oddalenia powództwa.

Uwzględniając powyższe okoliczności i stanowiska stron postępowania rzeczą Sądu było ustalenie czy powodowi przysługuje prawo do odprawy emerytalnej – jak podnosił powód, czy też nie – jak zarzucała strona pozwana.

Ustalając stan faktyczny w sprawie - który de facto był niesporny pomiędzy stronami co do okoliczności istotnych dla jej rozpoznania - Sąd oparł się na dowodach z dokumentów powołanych w treści uzasadnienia albowiem żadna ze stron nie podważyła skutecznie ich prawdziwości i autentyczności a nadto na przesłuchaniu powoda, którego to zeznania Sąd uznał za wiarygodne, spójne i logiczne a przy tym znajdujące potwierdzenie w złożonych do akt sprawy dokumentach.

Zgodnie z przepisem art. 92¹ § 1 k.p. pracownikowi spełniającemu warunki uprawniające do renty z tytułu niezdolności do pracy lub emerytury, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę lub emeryturę, przysługuje odprawa pieniężna

w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia, przy czym – stosownie do treści art. 92¹ § 2 k.p. – pracownik, który otrzymał odprawę, nie może ponownie nabyć do niej prawa.

W doktrynie wskazuje się, że z literalnego brzmienia cytowanego przepisu wyprowadzić można cztery przesłanki nabycia prawa do odprawy pieniężnej: 1) spełnienie przez pracownika warunków uprawniających do jednego z tych świadczeń, 2) przejście na emeryturę lub rentę, 3) rozwiązanie stosunku pracy oraz 4) związek między rozwiązaniem stosunku pracy i przejściem na emeryturę lub rentę. Wyrażany jest także pogląd, zgodnie

z którym kodeksowa regulacja odpraw emerytalnej i rentowej ma charakter powszechny, wyznaczający „minimalny standard” w tym zakresie (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.12.2015 r., I PK 1/15, LEX nr 1959540). Przepisy branżowe i zakładowe mogą, przy zachowaniu zasady uprzywilejowania, wprowadzać odmiennie warunki nabywania prawa do odprawy i ustalać inną ich wysokość. (tak: Wagner, Barbara. Art. 92 (1). W: Kodeks pracy. Komentarz, wyd. VII. Wolters Kluwer Polska, 2017).

Jednocześnie wysokość odprawy jest odmiennie regulowana w stosunku do pracowników tzw. korpusu służby cywilnej.

Zgodnie bowiem z art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej (t. jedn. Dz. U. z 2018 r., poz. 1559 ze zm.) Art. 94 [Jednorazowa odprawa]

- Orzeczenia: tezowane 2, nietezowane 25
- Komentarze: 1
- Praktyczne wyjaśnienia: 1

Art. 94 [Jednorazowa odprawa] ust. 1

- Orzeczenia: tezowane 1, nietezowane 17

członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu służby cywilnej przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

Jednocześnie, wobec treści regulacji art. 94 w/w ustawy z dnia 21.11.2008 r., do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze (art. 94 ust. 2). Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), jak również w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 18.10.2006 r.

o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (art. 94 ust. 3). Odprawę, o której mowa w ust. 1, oblicza się jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy (art. 94 ust. 4).

Co przy tym istotne w niniejszej sprawie treść w/w regulacji art. 94 ust.1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej stanowi, w zakresie ustanowienia (wyznaczenia) przesłanek warunkujących nabycie prawa do odprawy emerytalnej powielenie regulacji kodeksowej zawartej w art. 92¹ k.p.

Na tle regulacji powołanych przepisów nie budzi zatem wątpliwości (jak już zaznaczono), iż przesłanką nabycia przez pracownika prawa do odprawy emerytalnej jest: - spełnienie przez pracownika warunków uprawniających do emerytury, - przejście na emeryturę, - rozwiązanie stosunku pracy z pracodawcą, - istnienie związku przyczynowego między rozwiązaniem stosunku pracy a przejściem na emeryturę.

Jak przy tym wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11.10.2007 r. w sprawie

III PK 40/07 (LEX nr 338805) użyte w art. 92¹ § 1 k.p. sformułowanie „przejście na emeryturę” oznacza zamianę statusu pracownika lub pracownika-emeryta na status wyłącznie emeryta, w związku z czym przewidziana w tym przepisie odprawa emerytalna przysługuje pracownikowi, jeżeli rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w związku z tak rozumianym przejściem pracownika na emeryturę, choćby ją wcześniej pobierał, chyba że już wcześniej skorzystał z uprawnienia do tej odprawy.

W niniejszej sprawie, jak wynika z przeprowadzonych ustaleń faktycznych, powód uzyskał z dniem 01.05.2004 r. emeryturę wojskową, przy czym w okresie od dnia 14.06.2004 r. do dnia 31.08.2019 r. kontynuował zatrudnienie u strony pozwanej.

Po rozwiązaniu z powodem umowy o pracę - za wypowiedzeniem przez powoda - powód zakończył z dniem 31.08.2019 r. zatrudnienie u strony pozwanej zmieniając tym samym status pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta.

Tak rozumiana zmiana statusu pracownika – emeryta na status wyłącznie emeryta była natomiast konsekwencją rozwiązania z powodem umowy o pracę.

Należy przy tym wyraźnie podkreślić, że pobieranie przez powoda emerytury jeszcze przed rozwiązaniem umowy o pracę ze stroną pozwaną, i przed zatrudnieniem u pozwanej, nie pozbawiało go prawa do odprawy emerytalnej. Prawo do odprawy emerytalnej może bowiem nabyć także pracownik, który skorzystał z uprawnień emerytalnych lub rentowych, a następnie podjął zatrudnienie i ponownie przestał pracować, aby korzystać z uprawnień emerytalnych lub rentowych.

Co równie istotne w niniejszej sprawie ani treść regulacji art. 92¹ k.p., ani treść regulacji art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej, nie stanowi, iż uprawnienie do odprawy emerytalnej jest związane wyłącznie z przejściem na emeryturę

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, co potwierdził również Sąd Najwyższy

w uzasadnieniu wyroku z dnia 09.12.2015 r. w sprawie I PK 1/15, w którym podał on, iż „Rozważany przepis nie formułuje takiego wymagania, jak czynił to wprost art. 39 KP

w brzmieniu obowiązującym przed 1 czerwca 2004 r., a zaprezentowana wykładnia prowadziłyby do pozbawienia prawa do odprawy emerytalnej zarówno pracownika, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na emeryturę co prawda przewidzianą w art. 24 ust. 2 i 3 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U.

z 2015 r. poz. 748 ze zm.), jednak przysługującą z odrębnego Funduszu Emerytur Pomostowych (art. 29 ust. 1 i art. 32 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r.

o emeryturach pomostowych; t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 965 ze zm.), jak i pracownika, który

w sytuacji zbiegu prawa do emerytury z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych oraz emerytury wojskowej wybrał to ostatnie świadczenie jako korzystniejsze (por. w tym zakresie wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2013 r., II UK 223/13, i powołane w nim orzecznictwo). Trafnie również skarżący podnosi, że w wyroku z dnia 11 października 2007 r., II PK 40/07 Sąd Najwyższy przyjął, iż pobieranie emerytury policyjnej w trakcie wykonywania pracy w ramach stosunku pracy i powrót po ustaniu tego stosunku do statusu „emeryta policyjnego” nie pozbawia pracownika prawa do odprawy emerytalnej przewidzianej w art. 92¹ § 1 KP.”

W rezultacie powyższego oraz wobec faktu, że uprzednio powodowi nie była wypłacona odprawa emerytalna, strona pozwana obowiązana była wypłacić powodowi należną odprawę emerytalną.

Świadczenie to powinno być przy tym wypłacone powodowi najpóźniej w ostatnim dniu zatrudnienia powoda, tj. w dniu 31.08.2019 r.

Jednocześnie wobec treści regulacji art. 94 ust. 1 ustawy z dnia 21.11.2008 r. o służbie cywilnej oraz przy uwzględnieniu stażu pracy powoda, powodowi przysługiwała jednorazowa odprawa emerytalna w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia, czego zresztą strona pozwana nie kwestionowała (vide: pismo pozwanej z dnia 17.10.2019 r., k. 26), tj. odprawa

w wysokości 23.518,56 zł (6 x 3.919,76 zł).

Powód domagał się zasądzenia do strony pozwanej – tytułem odprawy emerytalnej – kwoty 23.518,56 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 01.09.2019 r. do dnia zapłaty, w związku z czym Sąd orzekł jak w punkcie I wyroku opierając orzeczenie

o należnych odsetkach ustawowych na treści art. 481 k.c. w zw. z art. 300 k.p.

i uwzględniając w tym zakresie okoliczność, że do rozwiązania z powodem umowy o pracę doszło z dniem 31.08.2019 r. w związku z czym z tym dniem najpóźniej pozwana winna była wypłacić powodowi należną odprawę emerytalną. (punkt I wyroku)

Orzeczenie o kosztach procesu zawarte w punkcie II wyroku Sąd oparł na treści

art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi poniesione koszty procesu, uwzględniając dalej fakt, że na koszty poniesione przez powoda złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika procesowego w stawce 2.700 zł ustalonej zgodnie z przepisem § 9 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

O rygorze natychmiastowej wykonalności Sąd orzekł na podstawie art. 477² § 1 k.p.c., który wskazuje, że również w stosunku do pozwanego będącego jednostką organizacyjną Skarbu Państwa obligatoryjne jest nadanie tego rygoru w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia pracownika (w sprawach pracowniczych nie stosuje się bowiem art. 335 § 2 k.p.c.); punkt III wyroku.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, zawarte w punkcie IV wyroku, znajduje oparcie w art. 108 k.p.c. oraz art. 102 k.p.c. i art. 113 w zw. z art. 96 ust. 1 pkt 4 i art. 94 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W toku postępowania powód był zwolniony od obowiązku uiszczenia opłaty sądowej od pozwu na podstawie art. 96 ust. 1 pkt 4 powołanej ustawy. Żądanie pozwu podlegało uwzględnieniu w całości co winno uzasadniać obciążenie kosztami postępowania strony pozwanej. Strona pozwana jest jednak objęta ustawowym zwolnieniem od opłat sądowych (art. 94 u.k.s.c.) zaś z dyspozycji art. 113 ustawy z dnia 28.07.2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych wynika, iż nie istnieją podstawy do obciążenia kosztami strony, zwolnionej od kosztów postępowania, która proces przegrała.